

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПISУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №6 (154) 2016 рік

Патріарх Філарет взяв участь у П'ятому національному молитовному сніданку

2 червня 2016 року Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відвідав П'ятий національний молитовний сніданок, у якому взяли участь перші особи держави, народні депутати України, члени Уряду, депутати парламентів країн Євросоюзу і США, представники дипломатичних місій, релігійних і громадських організацій. Святійшого Владику супроводжували: Патріарший намісник, митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епифаній та секретар Священного Синоду, архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій. Парламентські молитовні сніданки є давньою традицією багатьох демократичних країн світу і слугують місцем духовного об'єднання і порозуміння політиків та урядовців. Більше 60 років такі молитовні сніданки проходять в Конгресі США, а також в Європарламенті, у Німеччині, Норвегії та інших країнах. Вже п'ять років молитовні сніданки в Україні відбуваються під патронатом Голови Верховної Ради України. Відкриваючи щорічний молитовний сніданок, Голова Парламенту Андрій Парубій сказав: «Я радий, що українська традиція молитовного сніданку з кожним роком збирає все більше і більше прихильників. Ця традиція існує у понад ста країнах світу і дуже важливо, що в Україні вона набирає все більших обертів». Андрій Парубій відзначив, що важливим є те, що «не лише політики, а й керівники усіх релігійних спільнот долучаються до цієї традиції, і що Україна, особливо в час війни, демонструє міжконфесійну єдність». Голова Верховної Ради України подякував усім релігійним спільнотам за цю єдність, яку «треба демонструвати у такій важкій для України час». Він наголосив, що співпраця релігійних організацій в Україні є дуже хорошим знаком. Зокрема, він відзначив зусилля членів Всеукраїнської ради Церков, які цієї суботи організують ходу, приурочену захисту дітей та сім'ї. Голова Верховної Ради України також повідомив, що запланував зустріч з Всеукраїнською радою церков. Андрій Парубій також подякував очільникам церков і релігійних організацій за духовну і гуманітарну підтримку наших воїнів, які на сході України захищають українську незалежність та за допомогу переселенцям. «Я хочу вас запевнити як Голова Верховної Ради, що ми не дозволимо, щоб російські агенти впливу руйнували міжконфесійну єдність, яка сьогодні є в Україні», - заявив Андрій Парубій. «Нам важлива наша єдність - і духовна, і політична - в час найвищих випробувань, які стоять перед нами», - відзначив Голова Парламенту. Святійший Патріарх Філарет наголосив, що зібравшись на молитовний сніданок, представники влади та церков найперше повинні помолитися про мир в Україні. «Зараз, коли ми сидимо у такому прекрасному залі, наші воїни помирають на сході і страждають люди. Тому слід посилено молитися до Бога, щоб Він подав

нам мир». Святійший Патріарх виголосив молитву про визволення України від ворогів та мир на рідній землі.

Разом з учасниками П'ятого національного молитовного сніданку за мир та єдність в Україні молився Президент України Петро Порошенко. Президент подякував всім, хто, незалежно від конфесії, молиться за українську армію, за наших захисників. «В цей час, коли країна бореться проти російського агресора, особливо гостро відчувається потреба у єдності заради миру, свободи, гідного майбутнього. А це може відбутися лише тоді, коли різні люди, з відмінними поглядами і позиціями, об'єднуються у спільній молитві до Господа за мир та злагоду на українській землі», - звернувся Петро Порошенко до учасників молитовного сніданку. Глава держави закликав до згуртованості у справах, збереження та підтримки суспільної злагоди заради європейського майбутнього нашої держави. Петро Порошенко зазначив, що зараз в Україні від рук російських агресорів гинуть найкращі сини й дочки нашої землі - захисники Вітчизни. Страждають мирні мешканці Донбасу. Сотні тисяч українських громадян з вини Кремля вимушені залишити свої домівки. Нелегко мешканцям тих територій, які межують з окупованими бойовиками районами, які живуть у так званій сірій зоні на лінії розмежування. Ще тяжче переважній більшості тих людей, які знаходяться під окупацією. «В таке лихоліття особливо багато людей звертаються за підтримкою до Бога, молячись про зупинення війни», - сказав Президент і нагадав слова Ісуса: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться». «Ми робимо все для встановлення миру на українській землі», - підкреслив Глава держави.

В УПЦ КП позитивно оцінили роботу Великого Собору

У Київській Патріархії висловили задоволення, що Великий Собор відбувся у визначений строк, а більшість Помісних Церков не піддалися маніпуляції та шантажу. Про це йдеться у Повідомленні Прес-центру Київської Патріархії. «У Київському Патріархаті з розумінням ставляться до того, що до участі в Соборі не були запрошені наші делегати, адже питання визнання статусу автокефалії нашої Церкви іншими Помісними Церквами ще потребує свого вирішення. Однак Київський Патріархат з довірою та любов'ю ставлячись до Матері Церкви Константинопольської та інших однодумних з нею Помісних Православних Церков, вважає що їхні делегації змогли достойно засвідчити думку Православної Церкви у питаннях, які розглядалися Собором», - йдеться в документі. Як зазначають в УПЦ КП, свою позицію до Великого Собору і його рішень вони офіційно засвідчать на найближчому засіданні Священного Синоду. Також в УПЦ КП сподіваються, що такі Великі Собори стануть регулярними – раз на 5-10 років. У Київському Патріархаті наголошують, що визнання автокефалії їхньої Церкви, яке цікавить багатьох українців, залежить виключно від Вселенського Патріарха і Матері-Церкви Константинопольської. «Саме до них, а не до Великого Собору, були звернення у цій справі як від Київського Патріархату, так і від держави в особі Верховної Ради

України. Офіційний представник Патріархату архієпископ Тельміський Іов засвідчив, що звернення щодо надання Томосу про автокефалію буде розглянуте Вселенським Патріархом і Синодом Константинопольського Патріархату і ми очікуємо такого розгляду та будемо працювати задля прийняття позитивного рішення», - запевняють в УПЦ КП. У Київській Патріархії, окрім того, позитивно сприйняли, що Вселенське Православ'я відкинуло диктат Московського Патріархату і провело Соборпопринамагання Москви його зирвати.

www.cerkva.info

На Київщині перепоховали бійців, які загинули в 1941 році

22 червня 2016 р. з благословення митрополита Переяслав-Хмельницького і Білоцерківського Епіфанія секретар епархіального управління прот. Михаїл Лесюк звершив заупокійну літію над воїнами, що загинули у Другій світовій війні. Йому співслужив благочинний Баришівського району прот. Володимир Боренько і запрошене духовенство. Останки 21 воїнів, які загинули у 1941 році на Київщині, перепоховали у братській могилі біля меморіалу "Баришівський котел". Ідентифікувати жодного із загиблих не вдалося, утім відомо, що серед них є одна жінка. Останки загиблих воїнів неподалік станції Березань знайшли курсанти академії СБУ та волонтери організацій, що займаються перепохованнями.

Патріарх Філарет відвідав урочисте засідання Верховної Ради з нагоди 20-річчя Конституції

28 червня 2016 року відбулося урочистого засідання у Верховній Раді з нагоди 20-ї річниці Конституції України. На запрошення Голови Верховної Ради України Андрія Парубія на засідання завітав Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. На урочистому засіданні були присутні Президент України Петро Порошенко, президенти України Леонід Кравчук, Леонід Кучма, Віктор Ющенко, члени Кабінету Міністрів України, Голови Верховної Ради України попередніх скликань, народні депутати першого-другого та нинішнього скликань, колишні прем'єр-міністри, керівники судової гілки, предстоятелі церков і релігійних об'єднань України, представники дипломатичного корпусу, громадських організацій, засобів масової інформації.

На урочистому засіданні виступив учасник антитерористичної операції, молодший сержант Юрій Якобець. Він є ровесником Конституції, який з дитинства мріяв стати військовим, але ніколи не міг подумати, що стане ним у час війни, не міг подумати, що у такому молодому віці йому доведеться зі зброєю в руках захищати свою країну, її конституційний лад. «Українська держава і її закон творилися лицарями Київської Русі, воїнами Святослава та Данила Галицького. Вони творили під стягами Сагайдачного та Хмельницького», – сказав Андрій Парубій і зауважив, що «сьогодні за наш закон і нашу незалежність незламною стіною стоять наші воїни на східному фронті».

Відкрив урочисте засідання Голова Верховної Ради України Андрій Парубій.

Після виконання Гімну України у сесійній залі перед учасниками урочистого засідання виступив Президент України Петро Порошенко. Президент наголосив, що питання повернення Криму під український суверенітет стоїть на порядку денному так само, як і деокупація Донбасу.

Глава держави наголосив, що необхідно розпочати процес внесення змін і доповнень до Розділу X Конституції України, який називається «Автономна Республіка Крим». «Це те, про що я говорив під час урочистого засідання і буду повторювати. Ці зміни повною мірою витікають з невід'ємного права кримськотатарського народу на самовизначення у складі суверенної та незалежної української держави», – сказав Петро Порошенко.

Президент додав, що це право кримських татар водночас має повністю гарантувати рівні права і громадянські свободи для етнічних українців, росіян та інших етносів півострова.

Голова Верховної Ради України передав особливі вітання воїнам-захисникам і привітав усіх зі святом Конституції.

У сесійній залі прозвучав Духовний гімн України «Молитва за Україну».

Голова Верховної Ради України Андрій Парубій подякував усім присутнім за участь в урочистому засіданні і запросив взяти участь в урочистій церемонії спецпогашення конверта з оригінальною маркою «28 червня - День Конституції України» та спільному фотографуванні на сходах Парламенту на площі Конституції.

«Адреси доброти»

РОДИНА УКРАЇНСЬКИХ МЕЦЕНАТІВ З США ІВАНА ТА МАРУСИ ГНИП В ЧЕРГОВИЙ РАЗ ДОПОМОГЛА СИРОТАМ СІЧЕСЛАВЩИНИ

Через війну на Донбасі та загальну економічну ситуацію в країні сиротинці нині в Україні фінансується державою хіба-що на половину від потрібного. Зарплатня персоналу, харчування сиріт, оплати комунальних послуг, медичні препарати – ось на що в основному вистачає бюджетних коштів. Тому так важлива для обіденних долею дітей допомога людей не байдужих, з правдивою християнською настановою. Роками сиротам в Україні допомагають добродії з Каліфорнії Іван та Маруся Гнип. Ось нещодавно завдяки їх жертвності до декількох сиротинців на Січеславщині було доручено одяг, предмети гігієни, питну воду, фрукти, солодощі, ковбаси, яєчка та інші смачности. У випадку з родиною Гнип можна впевнено стверджувати що Господь добрий до людей жертвних та добродійних. Емігранти-українці які потрапили до Америки у часи Другої Світової війни добродії Іван та Маруся Гнип не лише стали успішними громадянами «придбаной Батьківщини», але й зберегли відданість отчому краю. Скільки добра зробили ці небайдужі люди для України! Не вистачить друкованої площі аби перерахувати усі добрі справи родини Гнип для добра Вітчизни.

І Бог допомагає цим славним людям! Нині у подружжя Гнип є все для простого людського щастя. Найперше це міцна і віддана батькам та дідуні з бабусею родина. На світлині разом з Маруся та Іван Гнип рідні та знайомі, а також онуки, два сина, зять, невістка, донька Галина робила це фото, а тому відсутня. Велика і дружня сім'я зібралася з нагоди 61 –ї річниці подружнього життя цих добрих людей. І якщо добревдивитися в осізкожного із цього щасливого подружжя, то як багато років тому в них можна побачити любов і відданість одне до одного!

Довідка: У 2009 році редакція журналу “Бористен” започаткувала щорічний конкурс творчої молоді імені Марусі та Івана Гнип (США). В ході якого визначаються переможці та лауреати в чотирьох номінаціях: «Музика», «Образотворче мистецтво», «Театр» та «Література».

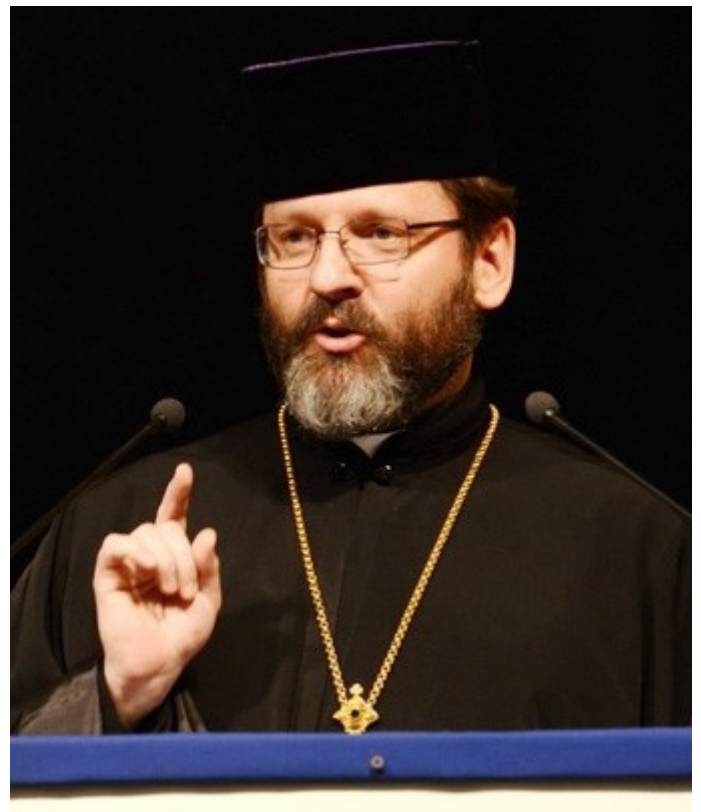
«З життя братньої Церкви»

Глава УГКЦ: «Колись українська сім'я врятувала Церкву, тепер святим обов'язком Церкви є врятувати сім'ю»

Нещодавно Святіший Отець Франциск представив усій Вселенській Церкві нове Апостольське повчання «Amoris laetitia» (Радість любові). У всіх Церквах світу дискутують про цей документ. Існує багато запитань, як до самого тексту, так і про те, яким відтепер повинно бути душпастирство родини.

Сказав Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав під час представлення постсинодального Апостольського повчання Папи Франциска «Amoris laetitia» 10 червня в Патріаршому домі у Львові. Захід відбувся з ініціативи Комісії УГКЦ у справах родини та Інституту родини і подружнього життя УКУ. Глава Церкви запропонував замислитися над тим, чому Святіший Отець сконцентрував свою увагу на проблематиці родини, розповів, яким чином відбувалися Папські Синоди на цю тему, та проаналізував текст документа. Як новообраний Глава УГКЦ Блаженніший Святослав уперше взяв участь у роботі Папського Синоду восени 2011 року, що його скликав ще Папа Бенедикт XVI? Синод був присвячений темі «Нова евангелізація». «Ця тема для тодішнього Папи була важлива, адже Римський Архиєрей усвідомлював, що в сучасному світі голос християнських спільнот слабне і стає нечутним, - продовжив Предстоятель УГКЦ. - Європа стала дехристиянізуватися. Батьки, які є християнами, перестають хрестити дітей. Тож Папа закликав усю Церкву до нової евангелізації християнських країн, які втрачають первісну життєвість, свіжість християнського життя». Таким чином, на Синоді обрали групу, яка продовжила працю над цією проблематикою - Постійну раду Папського Синоду. Варто зазначити, частина членів цієї Ради обирається таємним голосуванням, а частину Папа призначає особисто своїм декретом. Очільника УГКЦ Папа призначив окремим декретом, як представника від Східних Католицьких Церков. Тож Рада ретельно працювала над цим питанням за участю експертів у цій ділянці. «У питаннях, які ставив перед собою Папа Бенедикт XVI, ішлося про те, що у світі втрачений давній механізм передавання віри. Дуже глибоку кризу сьогодні переживає родина. Колись у родині передавався найперше християнський досвід, якого ми вчилися від бабусь і дідусів, що були для нас «живими енциклопедіями», а зараз цього вже немає», - зауважив він. Багато дідусів і бабусь доживають свого віку в будинку престарілих, а діти часто ростуть без батьків. Згадана робоча група підготувала вже новому Папі Франциску постсинодальний лист про нову евангелізацію, який він назвав «Evangelii Gaudium» (Радість Євангелія). Згодом відбувався двохетапний Папський Синод - Надзвичайний і Звичайний. Це було необхідно для того, аби залучати до дискусії не лише єпископів-делегатів, а й все церковне тіло (тих, хто живе подружнім життям). Незабаром було проведено анкетування в усіх єпископських конференціях світу заради з'ясування нагальних родинних питань.

У жовтні 2015 року відбувся Звичайний Папський Синод, у підсумковому документі якого йшлося про те, що ніхто не має наміру змінювати вчення Католицької Церкви про подружжя і сім'ю. Бо єпископи, як наступники апостолів, є не господарями Божої істини, а Його слугами. «Стало зрозуміло, що інституція сім'ї в глобальному вимірі є у великій небезпеці. У модерному світі сім'ю атакують сучасні культурні стереотипи. Нові ритми життя спричинюють те, що люди швидко рухаються і не мають часу упродовж дня навіть зустрітися одне з одним. Існує велика самотність тих, хто постійно кудись поспішає, заробляє і споживає. Немає часу не лише на себе, а навіть для того, щоб любити. До того ж культурні елементи руйнують сімейний ритм і породжують нові ідеології. Зокрема, ідеться про ідеологію гендеру, яка пропагує, що сім'я не є інституцією, необхідною для приватного блага і щастя», - наголосив Блаженніший Святослав. Як в таких обставинах Церква повинна захищати сім'ю? «Як колись в Україні сім'я врятувала Церкву, так тепер святим обов'язком Церкви є врятувати сім'ю», - додав він. За словами Глави Церкви, попри те, що світ має нові засоби спілкування, які пов'язують його в «одне глобальне село», людина є дуже самотньою. Але ту самотність можна подолати «завдяки родині, сім'ї та іншій особі, яку Бог створив саме для тебе». «У своєму Апостольському повчанні Папа прагнув проголосити сучасному світу євангеліє подружнього життя. Бо сім'я - не інституція минулого, а життєво важлива і необхідна сучасній людині», - підсумував Предстоятель Церкви.

Посол США назвав українця, який за три роки в Києві вразив його найбільше

Посол США Джеффри Пайетт заявив, що за три роки роботи в Києві його найбільше вразив Предстоятель Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав. «Він мудра людина і один з тих, хто здатний сформулювати бачення майбутнього України, напрям реформ і того, як необхідно змінювати систему держави», – сказав Пайетт в інтерв'ю НВ. Також Пайетт відзначив міжфракційну парламентську групу «Єврооптимісти», волонтерів громадських організацій «Станція Харків» і «Львівська освітня фундація». «Передусім в Україні мене вразили молоді люди, які покинули власний бізнес або добру роботу і присвятили себе побудові нової країни», – зазначив посол.

Чинний голова американської дипломатичної місії в Києві Джеффри Пайетт був призначений послом у серпні 2013 року. Він покидає Україну і незабаром почне роботу на посаді посла США у Греції. Новим послом США в Україні стане

Марі Йованович, яка у 2000-х роках вже обіймала посаду тимчасового повіреного США в Україні.

Департамент інформації УГКЦ

У Дніпрі попрощалися з відомим оперним співаком-добровольцем Василем Сліпаком

30 червня 2016 р. у м. Дніпрі попрощалися з всесвітньовідомим оперним співаком — Василем Сліпаком, який загинув від кулі ворожого снайпера під час наступу бойовиків поблизу селища Луганське.

З благословення єпископа Дніпропетровського і Криворізького Симеона заупокійну літію звершив протоієрей Димитрій Поворотній, голова Відділу військового духовенства єпархії.

Василь Сліпак був вихованцем Львівської хорової капели «Дударик», закінчив Львівську консерваторію, після завершення якої працював у Паризькій опері. Прожив у Франції 20 років. Але щойно почалася війна в Україні спочатку допомагав як волонтер, а в червні минулого року пішов добровольцем на фронт. Життя героя обірвала куля ворожого снайпера.

Святість «Руского міра» або хто прагне в Україні прославляти російського імператора Ніколая II

Нещодавно багатьох жителів Рівненської області шокувала незвичайна новина. Виявляється на території села Богдашів Здолбунівського району відбулося закладення будівництва нового храму Української православної церкви Московського патріархату. Хоча ця релігійна спільнота вважає себе незалежною від будь-якої іншої релігійної структури, але чомусь духовенство цієї Церкви не соромиться визнавати керівником патріарха Російської Православної Церкви Крила (Гундяєва). Саме про невід'ємність та нерозривність нинішньої УПЦ від сучасної Росії говорить подія будівництва нової культової споруди, яка буде названа на честь «царської сім'ї» – святих мучеників экс-імператора Ніколая II Романова, його дружини та дітей.

Дійсно тогочасний російський народ в особі більшовиків жорстко розправився із своїм царем-імператором, який був кульговою особистістю і вважався «божим помазанцем». Образ монарха: царя, короля та імператора, як Божого обранця, походить від подій описаних у Біблії. Коли за Законом Мойсея для служіння помазували елеєм (оливковою олією) вибраних людей виконувати священнику, пророку та царську місію. Якщо Старий Завіт завершився з пришествям Христа Спасителя, котрий за вченням християнської віри об'єднав ці три служіння, то традиція помазання монарха серед політичної еліти середньовіччя стала модною. У Візантії навіть створили цілий обряд помазання на царство, цю традицію активно перейняла Московська держава, де першим, хто помазав себе на царство, був Іван Грозний. Його улюбленою мрією з дитинства була ідея про необмежену самодержавну владу. Відразу вступивши на царювання він розвивав ідею Москва як «Третього Риму». Ідеологічне підґрунтям до цього було наступне: його бабуся по батькові – Софія Палеолог була племінницею останнього візантійського імператора Костянтина IX Палеолога. Тому Іван Грозний вважав себе потомком римських імператорів й особою, що повинна відродити могутність колишнього Риму, який заступила Москва. Все його царювання минуло в маренні за абсолютною владою, заради чого він тероризував власний народ, запровадивши опричину.

Однак, його ідея «Москва – Третій Рим» була успадкована наступним поколінням московських монархів – династією Романових, до яких належить цар «мученик» Ніколай II. Правління цього монарха оцінюється дослідниками по-різному, офіційна історія часто його називає «Кривавим»,

вказуючи на ряд подій, де він проявив себе не як «божий обранець народу», а постать, що заради своїх егоїстичних ідей вдавалася до жорстоких та кровопролитних дій. До речі, прізвище «Кривавий» він отримав за «ходинську трагедію» під час святкування його коронації в 1896 р. загинуло біля 10 тис. людей. Коли новоспечений імператор дізнався про це, він продовжив святкування і не відмінив бали та прийоми Подібних випадків за його правління можна наводити безліч це: російсько-японська війна, що супроводжувалася бездарним командуванням та завдала по іміджу Росії серйозного удару; кривава неділя – розстріл 1905 р. мирної демонстрації біля Зимового Палацу, де знаходився цар; революція 1905-1907 рр. та Перша світова війна, що довела населення до зубожіння, викликавши всенародний бунт.

Для українського народу всі ці події супроводжувалися з жорстокою цензурою, російським монархічним шовінізмом, котрий забороняв використання української мови та переслідування патріотичної інтелігенції. Щодо використання української мови царський уряд Ніколая II діяв дуже наполегливо: 1908 – сенат оголошує україномовну культурну й освітню діяльність шкідливою; 1910 – закриття за наказом уряду Столипіна всіх українських культурних товариств, видавництв,

заборона читання лекцій українською мовою; 1911 – постанова VII дворянського з'їзду в Москві про виключно російськомовну освіту й неприпустимість вживання інших мов у школах Росії; 1914 – заборона відзначати 100-літній ювілей Тараса Шевченка й указ Ніколая II про скасування української преси.

Даний опис правління Ніколая II звичайно не претендує на повноту, але кожен може зробити відповідні висновки. Тим більше сучасна епоха інформації надає всі можливості дізнатися правду. Але хочеться нагадати такий факт, що в наш час існують держави з монархічним устроєм. Про діяльність їх монархічних персоналій на благо свого народу можна дізнатися і порівняти з життям та правлінням династії Романових у Російській імперії, в тому числі з особистістю царя Ніколая II. Переважна більшість монархічних держав мають високий рівень добробуту, соціального життя, ефективну державну внутрішню та зовнішню політику. Невідомо, що населення цих держав прагнуло сакралізувати свого монарха і використовувати його людський образ як культову особу.

Інший випадок становить Російська православна церква, котра очевидно намагається відновити політичну участь колишньої Російської імперії. Канонізація такої правлячої особи як Ніколай II це подія досить різка і суперечлива в канонічно-богословській практиці. Звичайно, що в події канонізації Ніколая II та його сім'ї слід відрізнити його участь особисту, від участі його дружини та п'ятох дітей.

Ніколай II та німкеня Александра Фьодоровна чали чотирьох доньок та сина Алексія, що хворів на гемофілію. Дитині, що страждала такою хворобою було дійсно важко, а на початку ХХ ст. така недуга означала смертельний вирок, бо гемофіліки не доживали до 15 років. На гемофілію хворіють тільки чоловіки, а інфікують її жінки. Тому чотири доньки Ніколая II не могли вийти заміж, бо народжені від них діти відразу виявлялися приреченими на смертельні страждання. Відомі монархічні родини, коли дізнавалися про це відмовлялися утворювати аристократичні шлюби з дітьми російського монарха. Доля сина та доньок Ніколая II дійсно була б жахливою навіть за мирних умов. Але вони непомерли природною смертю, а були розстріляні більшовиками у ніч із 16 на 17 липня 1918 року під час війни білогвардійців з більшовиками.

До сьогоденного часу серед російських істориків ведуться суперечки з приводу законності та відповідальності за цей злочин, бо не збереглося жодних документованих доказів. Якщо і хтось заслуговував на смертну кару, то це міг бути тільки Ніколай II та його дружина, але вину її в національній катастрофі Росії потрібно

було б ще доводити. Діти, в такому разі, були невинними і не відповідали б за вчинки свого батька, але чомусь більшовики знищили все сімейство. Із спогадів деяких більшовицьких лідерів, Ніколая II мали судити за його злочинне правління, але в умовах війни рішення так і не було прийнятим. Через наступ білогвардійської армії на Єкатеринбург місцеві революціонери вирішили, очевидно, покінчити з Ніколаєм II та його сім'єю. За період 1918-1919 рр. більшовики розстріляли всіх членів царської родини, хто не міг утекти від більшовицького терору.

Образ Ніколая II як царя-мученика почав формуватися відразу після вбивства царської сім'ї. У перше про це сказав патріарх Тихон (Белавін): «Ми повинні, підкоритися вченню слова Божого, засудити цю справу, інакше кров розстріляного впаде й на нас, а не тільки на тих, хто скоїв це. Ми знаємо, що він (Ніколай II) відрікся від престолу, зробив це для блага Росії і з любові до неї. Він міг би після зречення знайти собі безпеку і спокійне життя за кордоном, але не зробив цього, бажаючи страждати разом з Росією. Він нічого не робив для поліпшення свого становища, покійно скорився долі». Після цих слів, сказаних на проповіді, патріарх Тихон благословив звершувати панахиди за вбитого царя та його сім'ю.

У середовищі тогочасної Російської православної церкви з того часу почала побутувати думка, що цар був духовним лідером російського народу. Знищення царизму в Росії означає її духовний занепад, що собою принесла більшовицька влада. Ідею духовного лідерства царя активно підтримували представники зарубіжного російського православ'я та монархічна аристократія. Саме в цьому середовищі з'явилися перші міфічні розповіді про чудесне повернення Росії до монархії, відновлення династії Романових при владі. Підставою для цього були представники монархічного дому Романових, що законно претендували зайняти царський престол і були об'єднані в такі групи: Александровичі, Константиновичі, Николаєвичі та Михайловичі. Всі вони претендували бути продовжувачами царської династії, для цього часто їздили до матері Ніколая II – Марії Фьодоровної, яка до смерті 13 жовтня 1928 р. проживала в Данії, вимагаючи в неї отримати благословення на відродження царської влади за кордоном. Однак, ці спроби не увінчалися успіхом через суперечки, але російська православна діаспора продовжувала молитовно шанувувати Ніколая II та його сім'ю, доки в 1981 р. Зарубіжна російська церква канонізувала «царську сім'ю» як мучеників.

У Радянському союзі питання про святість царської сім'ї виникло після святкування Тисячоліття хрещення Київської-Русі. Коли з'ясувалося, що комуністична влада не перешкоджатиме відродженню минулої імперської ідеології й моментально виникли прихильники святості «царської сім'ї». Надзвичайний інтерес до канонізації Ніколая II та його сім'ї з'явився після розпаду Советської імперії, коли сучасна Росія, намагаючись продовжити імперську політику звернула в бік відродження ідеалів колишньої Російської імперії. Пересічну роль в цьому, звісно, стала відігравати особистість Ніколая II та його родини. Так, в 1992 р. була канонізована сестра дружини Ніколая II – Єлізавета Фьодоровна, котра, також, була розстріляна більшовиками.

За офіційним твердженням Російської православної церкви причиною канонізації «царської сім'ї» було таємне шанування розстріляних більшовиками царських осіб як тих, що назавжди залишилися вірними інтересам Росії й не втекли з країни у важкий час. Щоб вивчити причини такого шанування та підстави до святості була в 1992 р. організована комісія на чолі з митр. Ювеналієм (Поярковим) для вивчення життя і подвигу Ніколая II та його сім'ї. У 1996 р. комісія дала свій звіт в якому пояснила, що причиною до канонізації можуть бути обставини життя «царської сім'ї» в період ув'язнення протягом 17 місяців, коли всі члени сім'ї мужньо перенесли, витерпіли страждання, а

в їх «мученицькій кончині було виявлено світло християнської віри, подібно до того, як воно засяяло у житті і смерті мільйонів православних християн, що зазнали гоніння за Христа в XX столітті». В такому формулюванні комісія вимагала прославити імператора Ніколая II, імператрицю Александру Фьодоровну, царевича Алексія та великих княгинь Ольгу, Тат'яну, Марію та Анастасію. Головними аргументами стосовно необхідності канонізації були такі положення: 1) вбивство та страждання від політичних противників до особи Ніколая II та монархічного устрою Росії; 2) народне шанування царя за його терпіння перед ворогами російського народу; 3) особисте благочестя царя та його сім'ї, пожертви на будівництво храмів, монастирів, меценатство, опікунство над хворими та пораненими; 4) Ніколай II уподібнював своє життя з випробовуваннями Іова Багатостраждального, в день пам'яті якого він народився; 5) свідчення про чудеса від молитовного звертання до персон царської сім'ї, мироточіння образів та ін. 5) позитивна церковна політика Ніколая II, яка дозволяла широке обговорення церковних та богословських проблем. Зважаючи на ці докази у 2000 році Російська православна церква урочисто канонізувала «царську сім'ю» як мучеників-страстотерпців.

Саме цікаво, що «страстотерпцями» в православ'ї називають святих, які перетерпіли страждання в ім'я Ісуса Христа чи захристиянську віру. Наприклад, в агіології страстотерпцями є святі руські князі Борис і Гліб або канонізований в 1992 р. Румунською православною церквою правитель Волощини Константін Бринковяну (1688-1714 рр.), який був вбитий разом із своїми синами за відмову прийняти іслам. Однак, такі факти мучеництва та сповідання християнської віри є відсутні в біографії Ніколая II. Вбивство його, разом із дружиною та дітьми було з політичних мотивів, що слід пояснювати як початок більшовицького терору проти аристократії та буржуазії. Перед смертю жодного члена царської сім'ї не намагалися переконати відректися від християнської віри.

Злочин більшовиків в тому, що колишнього царя не судили за його злочинне правління, як це було під час англійської чи французької революції. Ніколая II з сім'єю жорстко розстріляли, степінь його вини перед російським народом має визначати громадянська свідомість кожного, хто сьогодні вважає себе росіянином. П'ятеро дітей Ніколая II дійсно є ні в чому не винними, як кажуть «діти не обирають батьків й відповідати за їх вчинки не повинні». Але канонізації «царської сім'ї» викликає дуже багато запитань з приводу богословських пояснень. Вбивство Ніколая II та його сім'ї не є мучеництвом чи сповідництвом за християнську

віру. За період «червоного терору» було знищено безпідставно мільйони людей, а в Україні комуністична влада тричі організувала штучного голодомор, про чисельність жертв та їх страждання важко навіть подумати. Церковна політика Ніколая II була дуже протилежною як до ролі «божого помазаника». Він не намагався ліквідувати державний орган управління Церквою – Священний синод, не прагнув відновити у Церкві патріаршество, це все відбулося після його зречення. Кожен може дізнатися про участь у державних справах та придворному житті відомого пройдисвіта та шахрая Григорія Распутіна. Вплив цієї людини на вчинки царя та цариці був настільки масштабними, що за його порадою відбувалися стратегічні державні рішення, котрі незаперечно вели російську монархію до катастрофи.

Кожен, хто бажає розглянути в Ніколай II «помазаника божого» може проаналізувати його період правління. За його царювання Російська імперія була втягнута у дві великі війни, що характеризувалися численними поразками з мільйонними жертвами, нестабільною внутрішньою політикою, в державі процвітав тероризм, спричинений корупцією царських чиновників та бюрократів. Це все вело державу до серйозних внутрішніх конфліктів, які цар не помічав, дбаючи про реалізацію своїх політичних амбіцій. Тому 300-т літне царювання Романових завершилося на Ніколай II, за правління яких Російська імперія значно відстала за рівнем соціального розвитку від інших держав світу, залишаючись до кінця свого існування аграрною державою з абсолютною монархією. Недивно чому повалення монархії пробудило народні маси на хвилю соціального невдоволення, до появи громадянської війни, після якої до влади прийшов найкривавіший тоталітарний режим світу.

У цих подіях відбувалося творіння й української держави, яка після ліквідації запорозького козацтва, пережила період кріпацтва, заборони української мови, національний геноцид та досі терпить знуцання від тих, що прагне прославити у сучасній Україні «божого помазаника». Сам факт, що так звані «каноніческіє православніє» прагнуть укріпити образ святості Ніколая II у свідомості сучасного українця, що спостерігає брутальні політичні дії російської влади проти України, а також приховану війну під псевдонезалежними державами ДНР та ЛНР. Закономірно вказує, що під такими діями слід помічати просування на території нашої держави ідеології «руського міра», що не раз на Україні проповідував із своїми візитами патріарх Кіріл (Гундяєв). Саме він у липні 2008 року в Києві озвучив єдність Росії,

України, Білорусії та Молдови в ідеї «руського міра», вказавши, що це єдина «Свята Русь».

РУССКИЙ МИР.

Завжди бехня, вбивства, деградація.

Цю ідеологію як мантру повторює духовенство УПЦ, навіть не розуміючи, що обоження будь-чого матеріального чи уявного є порушення Божих заповідей і вважається гріхом. Але «Святої Русі» не може існувати без «святого царя», що поєднувала у собі колишню Російська імперія. Наскільки святою є особистість царя Ніколая II нехай кожен вирішує сам, кожен християнин має розуміти, що віра справа індивідуальна. Святий – це той, хто став прикладом віри й варто задуматися: чи може таким прикладом віри бути життя Ніколая II? Якщо хтось помічає в цьому ознаки святості та прагне вшанувати подібну особистість явно усвідомлює, що такі вчинки є ніщо іншим як просування «руського міра», який повертає сучасну Україну до стану колишньої колонії в Російській, Радянській або путінсько-гундяєвській імперії.

*диякон Віталій Кузін,
канд. богос. наук.,*

Святкове богослужіння та благодійний ярмарок у Полтаві

19 червня увесь православний світ святкував День П'ятидесятниці, зішестя Святого Духа на апостолів Господніх – одне з найбільших, дванадесятих свят року. Напередодні увечері архієпископ Полтавський і Кременчуцький Федір у співслужінні духовенства Свято-Успенського собору м. Полтави звершив всенічне бдіння. Зранку владика Федір звершив Божественну Літургію та вечірню з коліноприклонними молитвами. Під час Богослужіння храм був переповнений віруючими, значна частина яких причастилася Святих Тайн Христових. Після служби архієпископ Федір прочитав молитву на освячення зілля та окропив усіх присутніх свяченою водою. По закінченню Богослужіння владика Федір благословив волонтерів громадського об'єднання «Команда Небайдужих», що діє при Свято-Успенському соборі, перед початком благодійної ярмарки. Подібні заходи стали традиційними для парафіян собору та усіх небайдужих полтавців. Волонтерська команда з любов'ю приготувала ласощі, сувеніри, конкурси-розваги та майстер-

класи для малечі. Кожен відвідувач ярмарку мав можливість скуштувати смачні страви волонтерської кухні, або придбати пам'ятний сувенір, одночасно жертвуючи кошти на підтримку українських військовослужбовців та їх сімей. Протягом благодійного ярмарку волонтери зібрали 57559 грн. Кошти будуть спрямовані на лікування та реабілітацію українських воїнів.

Богослужіння в День Святої Тройці.

18 червня, напередодні свята, митрополит Миколаївський і Богоявленський Володимир відслужив Всенічне бдіння, у Кафедральному соборі Касперівської ікони Божої Матері, міста Миколаєва. В сам день величного свята, Високопреосвященніший владика Володимир, у співслужінні священнослужителів, очолив святкову Божественну Літургію в Кафедральному соборі Миколаївської єпархії. По завершенні Літургії, було відслужено Вечірню з коліноприклонними молитвами до Святого Духа.

Січеславщина вшанувала День Конституції

28 червня 2016 р. у м. Дніпрі відзначили День Конституції України. Вже традиційно представники владних структур, жителі та гості міста поклали квіти до пам'ятника молодому Т.Г. Шевченку, який є Пророком нашого народу та є образом боротьби українців за незалежність. З благословення керуючого Дніпропетровською єпархією Преосвященнішого Владика Симеона канцлер єпархії митр. прот. Віталій Лопушанський разом з міським духовенством долучився до святкування та покладання квітів Кобзарю.

«Християнські свята»

ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ

Свято Вознесіння Господнього належить до числа дванадцяти найбільших свят у церковному році і безпосередньо пов'язане із святом Воскресіння Ісуса Христа. Святується воно на сороковий день після Великодня. Згідно із текстами Нового Завіту, Вознесіння Господнє – день, коли Ісус Христос вознісся на Небо і сів "праворуч Отця". Ісус Христос явився своїм учням в Єрусалимі та звелів чекати пришестя Святого Духа. Він піднявся з учнями на гору Єлеонську, де востаннє благословив їх і вознісся на небо. У Святому Письмі розповідається, що востаннє Ісус Христос промовив своїм учням: "Мир вам!", а потім дав останню настанову: "Ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх во ім'я Отця і Сина, і святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що я вам заповів, і я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця світу". Свідками вознесіння Христа були Богородиця та апостоли, про що докладно розповідається в Євангеліях від Марка та Луки і в Діяннях Святих Апостолів. Про вознесіння Ісуса Христа на небо євангелист Марко пише: "Ісус зібрав своїх учнів і сказав: Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангеліє. Хто увірує, той буде спасений, а хто не увірує, то буде осуджений. Ім'ям моїм виганятимуть бісів, на хворих будуть руки класти і добре їм стане. Господь же Ісус, промовивши до них так,

вознісся на небо і возсів праворуч Бога-Отця".

Джерела трьох перших сторіч нічого не говорять про цей празник. Не згадує про нього й письменник Ориген (+ к.251), який вчисляє християнські празники в 8-ій книзі свого твору „Проти Цельсія”. Знавці обряду є тієї думки, що в перших трьох віках цей празник святкували разом з празником Зішестя Святого Духа.

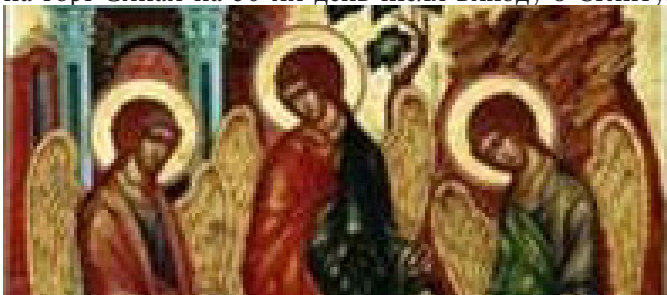
В IV столітті празник Господнього Вознесіння стає загальнознаним. Історик Сократ називає його „всенароднім празником”.

Празник Вознесіння звеличили своїми проповідями святі Іван Золотоустий, Григорій Ніський, Епіфан Кипрський, Лев Великий й інші. В IV ст. рівноапостольна цариця Олена поставила храм у честь цього празника на місці Христового Вознесіння.

ЗІСЛАННЯ СВЯТОГО ДУХА ВІДЗНАЧАЮТЬ 19 ЧЕРВНЯ ХРИСТІЯНИ СХІДНОГО ОБРЯДУ, 20 ЧЕРВНЯ – ТРІЦЦЮ

Свято П'ятидесятниці, Зіслання Святого Духа, християни відзначають на 50-й день після Великодня. Цього року П'ятидесятниця припадає на 19 червня. Наступного дня — 20 червня — свято Святого Духа, Трійці. Саме П'ятидесятницю вважають днем, коли народилася та почала діяти Христова Церква. Як свято Пасхи, так і П'ятидесятниці, пише у праці «Пізнай свій обряд» о. Юліан Катрій, відомі і в Старому Завіті. Та християни вклали у ці свята зовсім інший зміст. Для євреїв свято П'ятидесятниці було 50-тим днем після празника Пасхи, а також 50-тий день від початку жнив. Первісно П'ятидесятниця була святом жнив і подяки. З часом до П'ятидесятниці, як свята жнив, долучився ще й історичний мотив: річниця надання Божого Закону на горі Синай на 50-ий день після виходу з Єгипту.

Головний мотив святкування П'ятидесятниці для новозавітної Церкви — це подія зіслання Святого

Духа у вигляді вогнених язиків на апостолів на 50-ий день після Воскресіння Господнього. Тому це свято ще називається Зісланням Святого Духа.

На свято Зіслання Святого Духа сповняється обіцянка Христа, що після Його відходу на небо Отець надішле учням і Церкві іншого Утішителя, Святого Духа, який дасть повне навчання всього, що Христос об'явив (Йо. 14: 26; 16: 13).

Подія Зіслання Святого Духа детально описана у Книзі Діяннь апостолів. Там сказано, що після зіслання апостоли почали проповідувати різними мовами, таким чином вони одержали змогу донести Слово Боже усім народам: «А як настав день П'ятидесятниці, всі вони були вкупі на тім самім місці. Аж ось роздався знеацька з неба шум, неначе подув буйного вітру, і сповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені язики, мов вогонь, і осів на кожному з них. Усі вони сповнились Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти» (гл.2: 1-4). У понеділок після П'ятидесятниці відзначають свято Святого Духа. Це пов'язано з традицією Східної Церкви наступного дня після великого свята віддавати честь тим особам, що виконували головну роль у цьому святі. У день П'ятидесятниці святкують саму подію зіслання Святого Духа на апостолів, а в понеділок віддають особливу честь Святому Духові, як третій Божій Особі.

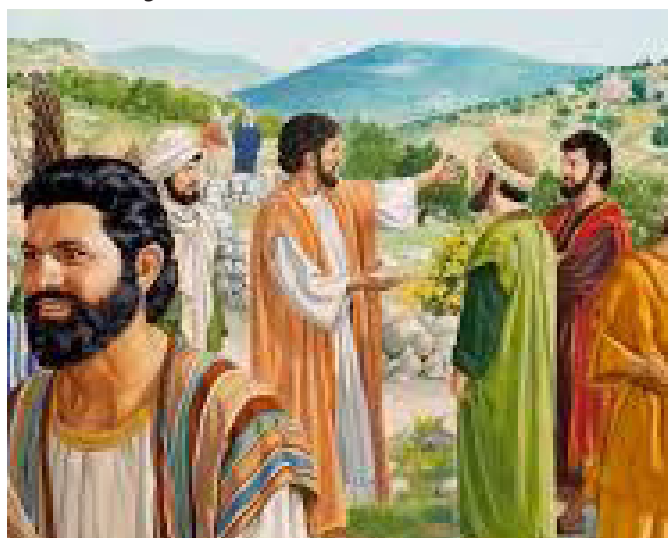
«Основи віри»

ПРОПОВІДІ Й БЕСІДИ ІСУСА ХРИСТА

Проповідь – це промова релігійно-наставницького змісту, що виголошується священнослужителями в храмі під час Богослужіння. Проповідь містить роз'яснення положень віровчення, коментарі до Священного писання, рекомендації щодо відповідної поведінки та дій. У проповідях велика увага приділяється соціально-економічним, церковно-історичним, етичним Богоугодним проблемам. Проповіді можуть бути панегіричні, повчальні, апологетичні тощо. На відміну від молитви священних текстів проповідь будується не за фіксованою схемою чи текстом, а довільно. Через проповідь здійснюється Божественний вплив на людей, на всі сфери їх життя. Проповідь має великий вплив на розум людини, на її емоції, свідомість та підсвідомість, інстинкти, на всі органи чуття та діяльність людини. Бесіда – це, по суті, та ж проповідь, але перед меншою кількістю людей, це фактично розмова. Бесіда – розмова різної тривалості, найчастіше тривала, на різні теми. Бесіда частіше дружня або ділова. Проповіді й бесіди не раз робили Іван Хреститель (Лк. 3. 1 – 20; Мт. 3. 1 – 12; Мр. 1. 1 – 8) та Ісус Христос. Так, одного разу Ісус Христос бесідував із народом, розказував про Своє вчення. Одна жінка на радощах, не стримавшись, вигукнула серед численного народу про Ісуса: «Блаженна (найщасливіша) Матір, яка породила Тебе!». Спаситель і Господь Бог наш Ісус Христос відповів на цей вигук: – Блаженні, хто слухає Слово Боже і дотримується його. Це означає, що блаженні, найщасливіші всі ті, хто живуть за заповідями Божими. Окрім притч, див, які творив Ісус Христос, Господь наш, безумовно, розмовляв із людьми на різні теми, інколи ці бесіди носили цілеспрямований характер і торкалися певної теми. Ісус Христос не раз виступав із повчальними, змістовними проповідями, якими Він намагався яскравіше і зрозуміліше для простих людей донести суть Свого Вчення. Ми не знаємо всіх бесід і проповідей Ісуса Христа. Але ті, що дійшли до нас, ми наведемо нижче.

Перша бесіда 12-річного Ісуса в Єрусалимському храмі

Коли Ісусові було 12 років, то Він із Йосипом та Богоматір'ю прийшли у Єрусалимський храм Божий на свято. Після завершення свята Йосип із Марією пішли додому й не помітили, що з ними немає Ісуса, бо думали, що Він йде з родичами позаду. Повернувшись із півдороги, вони через

3 дні знайшли Ісуса в Єрусалимському храмі. Батьки вельми дивувалися, бо Ісус сидів серед вчених людей, серед вчителів, священників, книжників і не тільки слухав їх уважно, а й запитував їх і Сам відповідав на їхні складні запитання. Незвичайний, непересічний, винятковий, небувалий, неймовірний, рідкісний розум Ісуса і Його аргументовані, ясні та справедливі відповіді викликали у всіх неабиякий подив. Це перша бесіда Ісуса, що ретельно описана Святим Євангелістом Лукою (Лк. 2. 41 – 52).

Вступна проповідь Євангелії

У своїй земній діяльності Ісус Христос теж часто виголошував проповіді, причому з перших днів Свого служіння, як про це пише Святий Євангеліст Марк: «А коли Іван був виданий, то прийшов Ісус до Галілеї і проповідував Божу Євангелію, і говорив: «Збулися часи, – і Боже Царство наблизилось. Покайтеся, і віруйте в Євангелію!» (Мр. 1. 14 – 15). Навіть ця коротенька проповідь Ісуса містить великий і глибокий зміст. По-перше, Ісус цими словами сказав, що збулися часи і прийшов час, призначений Господом Богом, для приходу Месії, Котрого так всі чекали, починаючи з старозавітних часів. Отже, Божий план звершився. По-друге, наблизилось Царство Боже. Вчення про Царство Боже – це суть благовісті Ісуса Христа. Окрім цього, тут йдеться, що Ісус як Цар, Син Божий і Син Людський розгорне земну діяльність як Верховний Владика, керуватиме Своїм творінням По-третє, як каже Ісус, наступали часи для людей прийняти правильне рішення. Й Ісус у цій проповіді закликає до єдино правильного рішення: «Покайтеся, і віруйте в Євангелію!» (Мр. 1. 15). Це означає, що люди.

цілковито повинні віддати себе істинній, а не помилковій вірі. Адже тільки ті, що увірують у Євангелію (Благу вість) будуть удостоєні Царства Божого.

Проповіді Ісуса Христа у Галілеї

Проповідування Ісуса у Галілеї ретельно висвітлює євангеліст Марк (Мр. 1. 35 – 39). Він пише, що у над ранком, коли ще було темно (близько 4 годин удосвіта) Ісус прокинувся і пішов у самотнє місце й там молився. А було це у неділю після напруженого й важкого суботнього дня.

На світанку до будинку, де ночував Ісус, прийшло багато людей, щоб послухати Його та лікуватися, але Ісуса вже не було вдома.

Тоді Симон Петро та інші учні квапливо пішли услід за Ісусом. Вони знайшли Ісуса й повідомили Йому, що прийшло багато людей і Його усі шукають. А Ісус каже учням: «Ходімо в інше місце, – до поселень та довколишніх міст, щоб там проповідувати, бо дядького Я прийшов» (Мр. 1.38).

Далі Марк пише, що Ісус пішов і проповідував у їхніх синагогах по всій Галілеї (Мр. 1. 39). Ці проповіді тривали кілька тижнів.

Проповідь Ісуса Христа в Назареті

Це було в кінці 31 року після Різдва Христового. Коли Ісус зцілив сина царедворця, Він відправився до Назарету. Була субота й Ісус увійшов у синагогу.

Служіння у синагозі проводив священник. А у відповідний час відправи за звичаєм комусь із присутніх на Службі треба було читати й тлумачити

Священне писання. Читати Священне писання дозволялося кожному єврею, хто знав Святе Письмо і виявляв бажання читати його на Службі.

І ось цього суботнього дня після вступних молитов у синагозі прийшов час читання й тлумачення писання. Ісус встав зі Свого місця і виявив цим бажання читати. Йому подали книгу пророка Ісаї. Ісус розкрив її та знайшов це місце, де було написано: «На мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання» (Лк. 4. 18 – 19).

Закінчивши читання цього тексту, Ісус закрив книгу пророка Ісаї, віддав її слугі синагоги та сів.

Всі присутні повернули очі на Ісуса з напруженою увагою й розмірковували, що ж скаже Ісус, як розтлумачить Він народові цей уривок із книги пророка Ісаї, який Він тільки-що прочитав.

Ісус почав тлумачити й каже: «Сьогодні збулося Писання, яке ви почули!» (Лк. 4. 21). Себто проповідь Ісуса містила пояснення того, що все написане пророком Ісаєм здійснилося на Ньому.

Вірні, що були в синагозі, дивувалися словам благодаті й солодкої промови, що линула з уст Ісуса, але, на жаль, народ був далекий від віри у сказане Ісусом. Люди мотивували своє невірство тим, що вони з малих років знали Ісуса як просту, убогу людину. Йі звичайно, люди подумки бажали, щоб Ісус на їх очах звершив якесь диво.

Господь зрозумів їх думки й каже: «Звичайно, ви скажете Мені приказку: «Лікарю, – оздоров самого себе! Зроби тут, у Вітчизні Своїй, те, що, чули ми, Ти творив у Капернаумі. Правду кажу вам: жоден пророк не приймається у Вітчизні своїй» (Лк. 4. 23 – 24). Це було відповіддю на перші помисли людей.

А щодо чуда, то Ісус сказав людям, що воно твориться не для показу, а з милосердя до бідних, й, до того, для тих, котрі достойні цієї милості.

Далі продовжив Ісус: «Багато вдовиць було в Ізраїлі у часи Іллі, коли на три роки й шість місяців було зачинене небо, тому голод великий панував на цій землі. Але до жодної з вдовиць не був посланий Ілля, а лише до овдової жінки Сарепти Сидонської. Багато було прокажених в Ізраїлі за пророка Елісея, але жоден з них не зцілювався і не очистився, крім Неємана Сиріянина» (Лк. 4. 24–27).

Почувши це, назаретські євреї, що були у синагозі, розгнівалися, роз'ярилися. Вони встали, вивели Ісуса з міста до вершини гори і хотіли скинути Ісуса додолу у безодню. Але Господь не допустив довести Себе до краю прірви. Він зупинився і пройшов через цей натовп із такою небесною величчю, що ніхто не зміг й доторкнутися до Ісуса.

З цих пір Ісус залишив Назарет й вибрав місцем Свого перебування Капернаум. Йі це місто Капернаум стало відоме як місто Ісусове.

ЧИТАЙМО БОЖЕ СЛОВО

Дозрілий християнин повинен читати Святе Письмо-Біблію, бо Біблія є основним джерелом нашої віри, вона – Слово Боже до нас. У римській і візантійській традиціях, на відміну від протестантів, маємо також два інші джерела віри, а це є Літургія і Традиція (навчання Отців Церкви перших сторіч і вселенських соборів). Та підставою книгою нашої віри є все ж Святе Письмо, бо в ньому записане Боже Слово. Біблія – найважливіша і найбільш читана книга в історії людства. Зрозуміння європейської цивілізації і літератури неможливе без розуміння Біблії. Але, що найважливіше, християнин не може зрозуміти ні себе самого, ні своєї духовности без Біблії. Як читати священне Писання? Чи можна просто відкрити цю книжку і читати? Очевидно, можна, але це не завжди вистачає. Щоб ми могли скористати і збагатитися мудрістю Святого Письма, потрібно відповідної підготовки: молитви для душі, науки для розуму.

Як читати Біблію?

Молитва: „Благословен еси, Господи, навчи мене уставів Твоїх” (Псалом 118 [119],12). Нема одного правильного способу особистого читання Святого Письма. Очевидно, чим більше читаємо, тим більше користуємося і розуміємо. Кожний повинен читати, відповідно до своїх сил і на своєму рівні розуміння. Та варто пам'ятати кілька речей: 1) Кожне читання Святого Письма треба розпочати короткою молитвою, бо це Бог говоритиме до нас. Звичайну книжку читаємо для розваги, або щоб чогось навчитися. Святе Письмо читаємо, щоб глибше пізнати Бога і пізнати себе у відношенні до Нього. Просимо, отже, Господа, щоб Він нам Себе об'явив. 2) Добре воно розпочинати читанням Євангелія (Марка, Матея, Луки разом з Діянням апостолів, і Йоана), а далі читаймо апостольські послання. Книги Старого Завіту слід читати поступово, починаючи від книги Буття. Навіть списки імен і різні повторення мають своє богословське й духовне значення, якого треба шукати. Завжди можна молитися словами Псалтиря, депрекасною поезією можемо висловити радість і смуток, страх і надію, любов і біль, розпач і вдячність. Також можна користуватись покажчиком читань у церкві, чи для особистого читання, чи в підготовці до участі в богослуженнях. Особливо повчальними є читання зі Старого завіту напередодні великих свят у літургічному році. 3) Треба терпеливо читати і не зневірюватись, коли багато чого нам буде незрозумілим. Читання Святого Письма – це насолода, але й важка праця. Нема на світі людини, яка до кінця зрозуміла б Святе Письмо, бо воно є невичерпне. Звертаймося до духовника за поясненням якогось трудного місця. Та пам'ятаймо, що біблійний текст може мати різні духовні значення, залежно від того, хто його читає і в яких обставинах.

Стараймося застосовувати прочитане до власного життя, – а не до всіх інших, крім себе. Оскільки Святе Письмо дано на добро Церкви, часто ключ для його розуміння, це те, що може служити для спільного добра церковної громади. Шукаймо завжди того, що нас єднає з нашими братами і сестрами. Хай супроводжає нас у читанні щире шукання Божої правди, а не зброї в дискусії з противником.

4) Біблію можемо окреслити різними допоміжними зображеннями: це лист, що його написав нам наш небесний Батько; це повчання дітям із вказівками для нашого життя; це поради доброго Приятеля, це заповіт, залишений нам як спадок, це пристань у бурхливих хвилях життя; це хліб життя для душі, як написано: “Не тільки хлібом живе людина, але всім, що виходить з уст Господніх” (Вт. 8,3; див. Мт. 4,4; Лк. 4,4). На кожне страждання і біль серця можемо знайти слова розради у Святому Письмі. Там же і знайдемо відповідні вислови вдячності Богові у хвиликах радості й піднесення. 5) Коли читаємо Євангеліє, можна себе уявити учасником подій чи слухачем Ісусових проповідей. Богородиця, Йоан Хреститель, апостоли, новозавітні каліки, грішники і грішниці, – усі переживали кризи і проби, які являються і на дорозі нашого життя. Передусім бачмо в Ісусі Христі приклад до наслідування у нашому житті, пам'ятаючи засаду Христового учня: “Якщо Учитель, також і учень...”. Так само і щодо апостольських читань – стараймося себе бачити учасником проблем і подій апостольських часів, які у великій мірі подібні до проблем церковного життя наших часів. 6) У Старому завіті хай супроводжає нас думка, що Бог керує історією Ізраїля, щоб підготувати прихід Ісуса Христа, Божого Сина; що Господь завжди вірний своїм обітницям; щоби більше, саме здійснення перевищує обіцяне. Подібно Бог провадить і нашою історією в минулому і в наших днях, щоб у кожному поколінні здійснити своє діло спасення. Станьмо ми Божим знаряддям, за прикладом праведників Старого завіту: пророків, священників, царів, провідників і інших.

Крим – це Україна!

Розмірковуючи над проблемою повернення Криму до складу України, ми повинні усвідомити необхідність визнання вкрай контраверсійної, навіть неприємної для нас думки. Повернути Крим до України, якою вона сьогодні є, шансів мало!

Бо насправді мова іде не просто про повернення території Кримського півострова, про відновлення територіальної цілісності та державного суверенітету України. Мова іде про повернення людей, громадян України – мешканців Криму – обличчям до України, до декларованих нею прагнень та цінностей.

Але на жаль, ці прагнення досі залишаються суто декларативними. Україна не зробила омріяного прориву до європейських цінностей – а саме таке досягнення було б вагомим аргументом для кримчан. Їхне

внутрішнє бажання повернення до України та усвідомлення трагічної історичної помилки у вигляді так званого референдуму, повинно базуватись на розумінні того, що Україна – краща, перспективніша, благополучніша та демократичніша за агресивну тоталітарну Росію. Це соціальна і правова держава.

**КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)**

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

**ПРЯМО
В РУКИ**

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

<ul style="list-style-type: none"> ○ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ В Україну: 30-40 днів В Москву: 30-40 днів В Ст. Петербург: 35-45 днів Решта регіонів на www.meest.us 	<p>ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:</p> <p>В Україну: 3-5 робочих днів</p> <p>В Москву: 5-7 робочих днів</p>
---	--

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів
CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000